

MARTIN X.

VRAŽDA
V PRŮHONICKÉM PARKU





MARTIN X.

**VRAŽDA
V PRŮHONICKÉM PARKU**

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

VRAŽDA V PRŮHONICKÉM PARKU

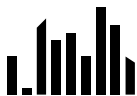
Copyright © Martin X.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2015

Odpovědná redaktorka Eliška Tersago

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Jakub Karman, Art007



COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou COSMOPOLIS v Praze roku 2015 jako svou 5840. publikaci

Tisk CPI

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5408-6

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9721-2 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9722-9 (ve formátu EPUB)

PŘÍBĚHY, KTERÉ SE V KNIZE ODEHRÁVAJÍ,
VYCHÁZEJÍ ZE SKUTEČNÝCH PŘÍPADŮ
DRUHÉ POLOVINY 90. LET 20. STOLETÍ.

UŽ JSEM MOHL BÝT MRTVEJ

Dveře od střížny bouchly, až se to rozlehlo chodbou. Krátce po poledni tam byl docela frmol, takže to nikoho ani nepřekvapilo. Ze střížny našťvaně odcházel Arnošt Vinš, pětaticetiletý reportér malé televizní společnosti TV II. Moc nechybělo, a touhle dobou už málem ležel ve staré ruině na kraji Mostce s prostřelenou hlavou. To by rozhodilo i daleko většího klidase. Už několikrát natáčel reportáže z operací mozku, a proto si jasně uvědomoval, že v případě střelného poranění by jeho šance na přežití byly mizivé. Ke všemu ho našťval vlastní štáb. Nejraději by z nich všech udělal nezaměstnané. To by ale svůj pořad nikdy nenatočil, protože sehnat tady v Mostci pod Smrkem alespoň průměrného kameramana a zvukaře bylo takřka nemožné. Takže měl dobrý důvod k tomu být pěkně našťvaný.

„Prostě se to sere,“ ulevoval si po cestě z budovy, ale vztek ho nepouštěl. Připravoval v Mostci již několikátý díl televizního *Krimi magazínu*, který se skládal z reportáží, rozhovorů s policisty, ukázek policejních zásahů, videofejetonů a dalších žánrů. I přes velice okleštěný rozpočet se snažil alespoň trochu zatraktivnit některé rubriky. V minulých dvou dílech si vypůjčil některé sekvence z akčních filmů, šikovně je sestříhal a pod ně načetl komentář o propojení krádeží aut s distribucí drog. Výsledek byl velice efektní. Jenomže tentokrát nic podobného neměl.

Dopoledne natáčel zásah městské policie proti závadovým osobám. Arnošt nemohl této nově vzniklé instituci přijít na chuť. Byla tu státní police na zásahy proti zločincům a *šedý mor* měl zas dohlížet na to, aby nebyla znečišťována veřejná prostranství a v zimě uklizený snůh. Tak na co další zbytečné mezičlánky? Snad jen, aby se někteří

starostové mohli naparovat, že mají vlastní bezpečnostní složku. Ale Arnoštův šéf a majitel TV II byl dobrý přítel velitele městské policie v Mostci a slíbil mu, že natočí a představí veřejnosti jeho jednotku v tom nejlepším světle.

Spolupráce zpočátku neměla chybu. Natáčení strážníky bavilo. Bylo pro ně příjemným zpestřením, navíc v pracovní době. Dělalí Arnoštovi pomýšlení, jako by snad chtěli vyvrátit všeobecně vžitě tvrzení, že ti, co se pro nedostatek inteligence nedostali ke státní policii, skončili u městské. A tak, když si vymyslel, že natočí zásah proti závadovým osobám, které obsadily jeden polorozpadlý dům, nadšeně souhlasili, že mu zahrají nejen sami sebe, ale i ty závadové osoby. Na kraji Mostce vytipovali několik vhodných objektů, z nichž si Arnošt nakonec vybral neudržovanou vilku v divoké zarostlé zahradě.

Podle jeho představ měli zahradou proběhnout dva strážníci kolem bujného křoví do suterénu vily. Tam pak měli provést ukázkové zadržení. Nebylo na tom nic složitého. Stačilo jen, aby si aktéři hlídali kameramana a moc mu neutekli. Běžet s kamerou na rameni a snažit se udělat neroztřesené záběry není totiž vůbec jednoduché.

Na tuhle scénu angažoval dokonce dva kameramany. Jeden měl běžet spolu s policisty a druhý si je měl přebrat v domě a natočit samotný zákrok ve zdevastovaném suterénu. I přesto, že strážníci neměli žádnou zkušenost s prací před kamerou, rozhodl se Arnošt natočit akci na jeden zátah a posléze ji prostě sestříhat dohromady.

Sám si pak vybral strategické místo v rohu bytu, odkud bylo rozmláceným oknem vidět i do zahrady, takže mohl celou akci kdykoli zastavit, kdyby se neodvíjela podle jeho představ.

„Rozuměli jste všemu?“ ptal se ještě před první klapkou ve zpustlé zahradě. Pětkrát to nacvičili a nikomu se na tom nezdálo nic složitého. Všichni se tvářili zcela sebejistě jako Belmondové, nikdo se na nic nezeptal. Arnošt se domníval, že je vše jasné. S druhým kameramanem a *závadovými osobami* zaujali své pozice.

Venkovní kameraman vykřikl: „Kamera jede!“

„Akce!“ zařval Arnošt.

S kameramanem v místnosti byl domluvený, že až napočítá do tří (aby strážníci mohli doběhnout), zapne on kameru.

Arnošt pozoroval oknem běžící strážníky a bylo mu téměř do breku. Ti kluci běželi jak na nějaké přehlídce. Narovnaná záda a kolena zvedající vysoko do vzduchu. Byli tak prkenní, že mu připomínali běžící fošny. Kdyby to několikrát nenacvičovali.

„Stop!“ zakřičel a musel se hodně snažit, aby na něm nebylo poznat, jak moc je otrávený a nespokojený. Nechtěl podlomit jejich morálku. Čekali na každé pochvalné slovo jako snaživý pes na cvičáku. Kritika by určitě neměla žádný smysl.

Arnošt vyšel na zahradu a díval se do jejich udivených pohledů.

„Hele, přátelé, jste výborní,“ téměř je pochválil. A teď je trochu vypeskovat. „Jen to chce trochu života. Toho opravdového...“

V očích strážníků se však zračil jen zmatek. Neodflákli přece nic z toho, co po nich požadoval, tak co jim to povídá o opravdovém životě? Musel na to jinak. Tihle kluci potřebovali vidět nějakého kašpara, který jim názorně ukáže, co dělají špatně.

„Když honíte nějakého lumpa, taky neběžíte, jako byste spolklí pravítko a nezvedáte kolena pod bradu,“ začal Arnošt vysvětlovat. Tomu rozuměli. A když jim pak předvedl jejich běh (a trochu to pro názornost přehnal), strážníci se nepříliš vesele usmívali.

„Ale jinak jsem spokojený,“ ubezpečoval je Arnošt zadýchaně. „Chce to jen *čucínek* většího zápalu a můžeme jít domů.“ Nemusel jim ani objasňovat, že *čucínek* znamená v televizním žargonu nevelké množství čehokoliv, co je potřeba přidat nebo ubrat.

Ani další dvě klapky se nepovedly. Materiálu už měl natočeného dost. Zbývalo jen natočit samotné zadržení. Zbytek by už nějak sestříhal. Arnošt však doufal, že z nich vymáčkne víc, a tak je požádal o poslední pokus.

Strážníci začínali být pěkně uřícení, udýchaní a hlavně naštvaní – jak stále běhali sem a tam. Připadali si jako cvoci. To věčné pobíhání už jim lezlo na nervy, a tak najednou, jako by zapomněli hrát, nezvedali kolena metr vysoko a běželi naprosto přirozeně. V jejich tvářích se náhle objevilo čitelné napětí i rozčilení. Jeden z nich dokonce zničehonic vytáhl v běhu služební pistoli. Snad chtěl dát akci ještě větší dramatickosti, nebo to měl jen zafixované z výcviku.

Už bylo slyšet jejich dupání v chodbě. Ten s pistolí běžel jako první. Razantně podle scénáře vykopl chatrné dveře a vpadl do někdejší předsíně suterénního bytu. Jenže tam nešikovně došlápl na prohnitou dřevěnou a vlhkou podlahu, ujela mu noha a bezmocně se zřítíl k zemi. Na podlahu upadl tak nešťastně, že mu pistole vylétla z ruky a po dopadu na zem z ní vyšel výstřel. Kulka trefila zešikma kovovou obrubu komínu starých, zašlých kamen na protější zdi. Od ní se však odrazila a s zlověstným zabzučením o několik málo centimetrů minula Arnoštovu hlavu, aby se nakonec rozplácla o zeď za ním. Vše se událo tak rychle, že si v první chvíli ani neuvědomili, co se vlastně stalo. Jako by se na moment zastavil čas.

Kurva, už jsem mohl být mrtvej, pomalu docházelo Arnoštovi. Během další půl minuty ho polilo horko a rozklepaly se mu nohy. Raději se opřel o zeď. Na to neměl nervy. Pokud to jen trochu šlo, všem problémům se vyhýbal a žádné kontroverze nevyhledával. A teď najednou *malá lesklá střela uprostřed jeho čela, našla si mrcha málem cíl*. Cítil, jak ho zeď chladí přes košili. To ho vracelo zpátky do reality.

Strážník se pomalu sbíral ze země. *Ten idiot musel pistoli během běhu odjistit, nebo dokonce chodil celou dobu s odjištěnou zbraní*, říkal si Arnošt. Policistovi se klepaly ruce. Ohrozil hodně lidí a jen o vlásek unikl neskutečnému průšvihy. Zvedl pistoli a před zraky kolegů obracejících oči v sloup ji demonstrativně zajistil a zastrčil zpátky do pouzdra.

„Jste v pořádku?“ zeptal se staroslivo Arnošta.

„Myslím, že jo. Ale bylo to jen o čucínek, co?“ ukazoval Arnošt na místo, kde kulka trefila zeď.

„Měl jste z prdele kliku,“ souhlasil s ním jeden ze strážníků a nevěříčně kroutil hlavou nad počinem svého kolegy. Takový kiks by neměl udělat ani úplný začátečník.

Jen co se Arnošt trochu oklepal, spustil rychlou řeč, aby mu nezačaly drkotat zuby.

„Jakou to má ráži?“

Ta otázka byla vyloženě směšná. Jako by se odsouzenec k smrti staral o to, zda je k šibenici provaz dobře uvázán a smyčka dostatečně pevná.

„To je devítka,“ pípl nedobrovolný střelec, jinak chlap jako hora.

Arnošt několikrát z devítky na střelnici střílel a věděl, jakou má razanci. Před chvílí měl opravdu z *prdele kliku*, jak trefně poznamenal jeden ze strážníků. Ohnul se pro zdeformovanou střelu. Kdyby ho trefila, dokázala by mu změnit obličej tak, že by připomínal nějaký kubistický portrét. Znovu mu přeběhl mráz po zádech. Pohodil s ní v dlani a pak ji schoval do kapsy. Bude ji nosit jako talisman. Třeba mu přinese štěstí.

„Pro dnešek, pánové, končíme,“ ohlásil. Teď už by se na nic nekoncentroval a městští policajti zrovna tak. Když překonal šok, vrátila se mu jako zázrakem dobrá nálada a byl velmi zvědavý na záběr s výstřelem. Pokud si vybavoval, celou dobu se strážník pohyboval ideálně před kamerou. Stačilo jen trochu duchapřítomně švenkovat. Jako třeba u fotbalového utkání, když brankář skáče robinsonádu.

Zabalili kamery a odjížděli do střížny. Všichni v autě mlčeli jako zařezaní. Jako by výstřel mířil na ně.

„Divím se, že ta banda kovbojů ještě někoho nevodkrouhla. Třeba nějakýho pejskaře, kterému se zatoulal čtyřnohý miláček,“ ušklíbl se řidič a technik v jedné osobě a sám sobě se zasmál. Kameramani se však jen mlčky dívali ven.

Arnošt je nechápal.

„Fúnus se odkládá, proč ta pohřební nálada? Co se děje?“ vyzvídal. Nikdo se však neměl k odpovědi. To je vážně štáb jak noha, úpěl v duchu. Ti kluci nejenže nebyli ani průměrní řemeslníci, ale ke všemu s nimi byla zábava jak s čerstvě vykopaným hrobem. A tak mlčky dojeli k areálu, kde byla střížna.

Ve střížně si Arnošt nenechal pustit denní práce od začátku, tak jako obvykle, ale chtěl rovnou vidět poslední záběry. Nikdo se však neměl k tomu, aby vložil kazetu do stříhacího přístroje a přehrál ji.

„Do háje, proč tam ta kazeta ještě není?“ pobízela je. „Přece tady nebudeme do zítřka.“

„To máš pravdu. Do zítřka tu nebudeme. Já jsem v té vile zapomněl pustit kameru. Záběr není,“ přiznal se kameraman a provinile sklopil oči, podobně jako předtím ten strážník. Arnošt mu v první moment nevěřil.

„To si ze mě děláš legraci,“ zmohl se na jedinou reakci. Ani na chvíli ho nenapadlo, že by největší akci celého dopoledne mohl kameraman prošvihnout.

„Rád bych,“ špitl kameraman.

Arnošt by dokázal pochopit, kdyby byl záběr rozklepaný, rozostřený, příliš tmavý, kdyby policajt vypadl z kantny, prostě cokoli... Ale rozhodně se nechtěl smířit s tím, že když už měl to ohromné štěstí a odražená kluka ho o *čucínek* minula, tak má zpropadenou smůlu a kameraman nezapne přístroj.

Čtělo se mu křičet, dupat a cupovat papíry na malé kousky, jen aby se ulevil. Nejraději by tu místní partu poloamatérů na místě vyhodil.

„Tak zítra v devět,“ pronesl ale místo toho potichu a jako ve snách opouštěl střížnu. Ani se nepodíval na denní práce. Alespoň švihnul s dveřmi, aby jim došlo, jaký má vztek. Nejvíc ho štvalo, že si nemohl vybrat své spolupracovníky. V rámci úspor ho šéf donutil, aby se najali místní lidi.

„Určitě i v Mostci najdeš nějaké kameramany. Pár detailů a polode-tailů, to bude brnkačka,“ smetl jeho požadavky ze stolu šéf. Vůbec nebral v potaz, že Mostec není Praha a že největším profesním počinem zdejších kameramanů byly záběry ze svatebního smetávání střepů.

Arnošt vyšel z budovy a zamířil k nedalekému parkovišti. Bylo brzo. Obvykle touhle dobou ještě seděl ve střížně a dával dohromady natočené záběry. Teď vůbec netušil, co bude po zbytek odpoledne a celý večer dělat. Na zdejším sídlišti měl od kamaráda půjčenou garsonku. Cestou do svého dočasného příbytku se staví u pumpy a koupí si alespoň troje noviny. Pak se vysprchuje a bude si číst. Měl sice chuť na panáka, ale jít sám do hospody v neznámém městě se mu rozhodně nechtělo. To se totiž podle něj rovnalo osamocenímu pití doma, což byla otevřená brána k alkoholismu.

Zamířil ke svému otrískanému volvu, které si za pár marek dotáhl z Německa. I když měl vůz svoje nejlepší roky dávno za sebou, běhal v něm bezporuchový dvoulitrový motor a karoserie budila přirozený respekt. Otevřel zadní dveře, aby si uložil tašku do kufru... ale pak se všechno najednou strašně rychle seběhlo. Něčí ruce mu sevřely obě paže tak, že s nimi nemohl pohnout. Než se vzpamatoval z úto-

ku a stačil vykřiknout, někdo mu bleskurychle přelepil pusy a přehodil plátěný pytel přes hlavu, takže vůbec nic neviděl. Hned nato mu zkroutili ruce za záda a páskou je slepili k sobě. Všechno trvalo jen pár vteřin. Nakonec ho strčili do nějakého malého prostoru, což byl, jak se později ukázalo, kufr jiného auta, které se vzápětí rozjelo. Neměl čas na otázky či úvahy. A rozhodně se už nemusel starat o program na zbytek odpoledne a večer.

Kurva, nadával, tohle se musí stát právě mně. Když mě ráno nezastřeje, tak mě zas unesou...

Jen netušil proč. Penězi v žádném případě neoplýval. Ani v hotovosti, ani na účtu. Už dávno nedělal kauzy, které mohly vyústit v něco podobného. Nikdy neslyšel o tom, že by u nás nějakého novináře unesli. Několik kolegů se *vytahovalo*, že po nich bylo stříleno nebo že byli inzultováni v souvislosti se svojí prací, z čehož se nakonec vždycky vyklubala pranice kvůli ženské nebo z nich prostě jen někdo necitlivě vymáhal dluhy.

Arnošt byl přesvědčený, že se v jeho případě musí jednat o omyl. To ho uklidnilo tak, že se po zbytek jízdy užíral už jen tím, že mu z otevřeného auta na parkovišti zůstane do druhého dne vrak. Zvlášť v Mostci.

Když má člověk pytel přes hlavu a je zavřený v kufru auta, čas ubíhá hrozně pomalu. Kufr byl prostorný a on tam sebou mlel podle toho, jak řidič stříhal zatáčky, sjížděl z kopce či vyjížděl nahoru. Usuzoval, že půjde o větší auto. Rozhodně však nebyl schopný určit, kolikrát zatočili doprava či doleva nebo kolikrát sjeli z kopce. Asi po dvaceti minutách, které mu připadaly nekonečné, vůz zpomalil. Chvíli se kymácel do všech stran, jako by jeli po hodně nerovné vozovce. Konečně zastavili. Zřejmě ty samé ruce, co ho spoutaly, mu i pomohly ven. Zatím s ním zacházeli slušně a ohleduplně. Žádné zbytečné štouchance nebo, nedejbože, údery. Dva muži ho uchopili, každý z jedné strany, a vedli ho mezi sebou.

„Teď bacha, přijde dvanáct schodů nahoru,“ dostal strohé upozornění. Arnošt se zastavil a jako slepec hledal nohou schod. Byla to neuskutečná *pakárna*. Vystoupali a ušli několik kroků po rovině. Pak byl přibrzděn. Slyšel, jak vrzly dveře, a byl znovu postrčen, aby pokračo-

val v chůzi. Ocitli se v nějaké místnosti. Bylo tu chladněji než venku. Arnošt se nadechl a ucítil známý nakyslý zápach včerejších cigaret a piva. Takhle podobně smrděla po ránu hospoda, v níž kdysi jako student v létě pingloval.

„Stůj!“ zazněl úsečný rozkaz.

Arnošt se zastavil a vystrašeně čekal. Slyšel nějaké vrzání, jako když se tahá nábytek po podlaze, a následně zazněl další pokyn: „A teď běž dolů.“

Následovala ještě větší *pakárna* než předtím. Teď si ani nemohl špičkami vyzkoušet, kam šlape. Ocítil se v podzemní studené a vlhké místnosti. Byla tu ještě větší zima než v místnosti, jíž procházel. Pod nohama cítil čerstvě vykopanou hlínu. Konečně mu sundali pytel z hlavy a strhli mu lepenku z úst. *Rozhodně se nebudu muset minimálně týden holit*, napadlo ho, což byla pro tuto chvíli jediná, i když hodně slabá útěcha. Světlo tu nebylo, zato kužely dvou baterek se mu ostře zakusovaly do obličeje. Kužely světla najednou namířily na hlubokou jámu a u ní velkou hromadu hlíny. Jestli to bylo úmyslně nebo mimoděk, se odhadnout nedalo.

„Myslím, že jste si mě s někým spletli. To se klidně může stát. Já zas zavřu oči, nasadte mi tu kápi a odvezte mě někam do města,“ pronesl s porozuměním, jako by se jednalo o běžný přehmat. Snažil se neprovokovat. Zavřel oči a čekal.

„Ale nespletli jsme se,“ odpověděl mužský hlas. Arnošt leknutím otevřel oči. Hovořícího muže však neviděl, protože stál ve tmě mimo dosah světla. Arnošt se snažil nemyslet na to, proč se tu ocítl. Není nic mučivějšího než vlastní fantazie vymknutá kontrole. Soustředil se proto na dění a osoby v místnosti. Z předchozí mužovy odpovědi měl dojem, že se snad trochu usmál. To mohlo být dobré znamení. Mohlo se však také jednat o sadistickou úchylku. Jestliže logicky vyloučil, že by ho někdo unášel pro peníze, a o omyl se vážně nejednalo, pak muselo jít o deviaci.

Arnošt se roztrásl. Cítil se podobně, jako když si dopoledne uvědomil, že ho právě minula kulka z devítky. Dostával se do dalšího psychického šoku, v němž si vybavoval naturalistické detaily debaty s majorem Váchou o deviantních vrazilích, kteří vlivem neustále pro-

vokovaných představ nesmírně krutě zbavovali své oběti života. Jedno ale bylo o problému akademicky žvanit, ale něco zcela jiného znamenalo stát v tmavém, studeném sklepe vedle vykopané jámy, o jejímž účelu nebylo pochyb. Na člověka žijícího obyčejný život, jemuž nejvíce adrenalinu dokázaly do oběhu vypumpovat pražské dopravní zácpy, toho bylo na jeden den celkem dost.

„Řeknete mi, co tady dělám? Proč tady jsem? Tedy jestli můžete,“ pokoušel se opatrně, až téměř nehrdinsky navázat kontakt.

Muži se mezi sebou tiše domlouvali. To byly další okamžiky k zbláznění. Kdyby na něj řvali, vyhrožovali mu a kdovíco ještě, bylo by to asi neskonale lepší než tohle pořouchlé šuškáání, které se dalo vysvětlit jakkoli.

„Proč tady jsem? Vždyť vás vůbec neznám, pánové,“ pronesl ve mlouvavě a přece jen použil oslovení, které zpočátku vůbec nehodlal vyslovit...

ÚDAJNÝ NEVINNÝ VRAH

S Dannym, jinak Janem Danešem, se Arnošt prvně setkal před čtyřmi lety, když úplně poprvé navštívil krásnické vězení – společně s bývalým agentem-chodcem Hamáčkem, který si tu na začátku šedesátých let dvacátého století odpykával svůj trest za podvracení republiky. Odsouzený Daneš je tehdy provázel celým areálem. Největším paradoxem jejich tehdejší návštěvy bylo přiznání starého agenta Hamáčka, že pocítoval jistou vinu, když ho v padesátých letech soudili za spolupráci s americkou CIC. Věděl, že jeho trest bude hodně vysoký, možná absolutní, ale počítal s tím. Když však tehdy procházeli mezi skutečnými vrahy, násilníky, zloději a nejrůznějšími podvodníky a každý z nich byl ochoten odpřísáhnout na smrt svých dětí nebo rodičů, že je čistý jako slovo Boží, bylo jim z toho šoufl.

To bylo v období všeobecných vězeňských nepokojů. Tehdejší čerstvý ředitel krásnického kriminálu Jiří Valtucha to vyřešil celkem originálně. Nespolehl se jen na dozorce, dal důvěru i čtyřiceti vězňům, většinou vrahům, z nichž udělal svoji *pretoriánskou družinu*, jak je nazýval. A Daneš byl jedním z *pretoriánů*. Vzpoura vypukla ve Vinařicích, na Pankráci a nejhorší asi byla v Leopoldově, ale v Krásnicích se jí za dramatických okolností podařilo zabránit.

Po těchto událostech se Arnošt spřátelil s ředitelem Valtuchou a začal se zajímat o problematiku vězeňství. V *Lidové frontě*, kam psal, zavedl rubriku *Nevinní vrazi*, v níž popisoval osudy lidí, kteří sice spáchali hrdelní zločin, ale jejich pohnutky a motivy se vyjímalý z ranku „obyčejných“ vražd. Brzy s tím však musel skončit. Vězeňská tematika se mu dostala pod kůži až příliš.

Po čem ale ve skrytu duše nejvíc toužil, bylo psát divadelní a filmové recenze. To mu však nebylo umožněno, protože kolegyně z kultury jaksi nechtěla odejít do důchodu. Až jednou měla nehodu. Zadávila se chlebičkem na rautu přímo po premiéře divadelního představení s příznačným názvem *Do rána zemřeš*.

Arnošt konečně mohl dělat práci, o níž snil. Ne však nadlouho. *Lidová fronta*, která se jako jeden z posledních listů nedokázal vymanit z vlivu Konzervativní křesťanské strany (KKS), jejíž byla hlásnou troubou, začala upadat a bylo jen otázkou času, než úplně zanikne. Arnošt tehdy dostal finančně zajímavou nabídku z časopisu *Krimistorry* a raději už na nic nečekal a práci přijal. Tím se opět dostal k tematice, o níž už nechtěl ani slyšet. Asi to byl jeho osud.

Při jedné schůzce s ředitelem Valtuchou v příjemné vinárničce nedaleko náměstí Republiky mu Valtucha nadhodil, jestli by ho nezajímal Dannyho příběh. Arnošt si na Daneše z Krásnic pamatoval. I přes tetování to byl navenek seriózně působící chlap okolo pětáctýřiceti let. Do jeho pracek by se ale Arnošt v žádném případě dostat nechtěl. Měl studené, až necitelné oči.

V tu chvíli ale Arnošt za žádnou cenu nechtěl znova otevírat vězeňskou Pandořinu skříňku. Jednou mu to stačilo. Poté, co uveřejnil několik příběhů *Nevinných vrahů*, dostával desítky dopisů od vězňů a jejich rodin, a to i dávno potom, co s rubrikou skončil. Když se odmítl jejich případy zabývat, vyhrožovali mu. Nebylo to příjemné, ale bral to s nadhledem.

„Jirko, nechci se zabývat Dannyho kauzou. Ten rozhodně nevypadá jako andělíček,“ odmítl Valtuchovu nabídku. „Dneska už přeci k žádným justičním omylům nedochází. Čtyři roky po listopadu nikdo nemůže sedět nevině.“

Valtucha mu věnoval pohled jako nějakému pubescentovi, který si nechce nechat vymluvit, že lze normálním způsobem počít dítě, ale zároveň při tom nezhrěšit. Ten pohled Arnošt neměl rád. Podíval se proto na něj úplně stejně. To Valtucha, který byl náturou smíšek, nevydržel a rozchechtal se na celé kolo, až se po něm hosté otáčeli.

„A pokud si pamatují, říkal jsi, že sedí už deset let, takže ho museli odsoudit ještě *komančové*, ne, ty stará strukturo?“ rýpl si do něj

Arnošt. Valtucha se nikdy netajil tím, že před devětaosmdesátým byl ve straně, což v té době byli na podobných místech všichni. I přesto, že nový režim podporoval, občas trpěl jistou a pro Arnošta nepocho-pitelnou nostalgií.

„No dobře,“ přitakal, když se uklidnil. „Já jen, že se o tenhle případ zajímá tvůj kolega z časopisu *Pohled* Hugo Stein.“

Arnošt znal Hugovy články a uznával jeho práci. Na rozdíl od mno-ha dalších totiž přísně odděloval fakta a svoje domněnky. Příběhy, kte-ré dokázal vyčlenit, měly tak strhující děj, že se nikdy nemusel sna-žit o prvoplánovou senzaci. Uměl dobře analyzovat, v archivech se cítil jako ryбка ve vodě. Nikdy nedal článek z ruky dřív, než měl všechna fakta pohromadě. Dokonce se o něm tradovalo, že klidně prosvíhl uzávěrku a neodevzdal text, pokud nebyl zcela podle jeho představ.

V ten moment však Arnošt podezíral Valtuchu, že mu průhledně hází návnadu. Stein by rozhodně neplýtval svým časem na nějakého proľhaného vraha, a jestliže se o něj skutečně zajímal, nechtěl mu lézt do zelí. Natolik si ho vážil.

„Za co vlastně Danny sedí?“ zeptal se spíš z dobré vůle než ze sku-tečného zájmu. Valtucha byl jeho kamarád, a nechtěl ho proto příliš okatě odmítnout.

„Za vraždu.“

Že jsem se tak blbě zeptal, vyčítal si Arnošt.

„Vůbec mě to nepřekvapuje. Při pohledu na Dannyho mě ani nic jiného nenapadlo. Jenže já už dneska fakt na *nevinné vrahy* nevěřím,“ odvětil a oddechl si. Žádný vrah nebyl nevinný. Zajímavé byly snad pouze některé motivy, které ke zločinu vedly.

„A koho měl zamordovat?“ zeptal se, snad aby ubezpečil sám sebe, že touhle cestičkou nepůjde.

„Měl v Krásnicích ještě za *totáče* pověsit jednoho spoluvězně.“

To Arnoštovi stačilo. Vizitka jak vyšitá. Víc ani vědět nepotřeboval.

„K vrahům se vracet nebudu. To je pro mě jednou naprosto uzavře-ná kapitola. A jestli o nějakém ještě napíšu, tak jen když se ho podaří policajtům odhalit a dopadnout. Pak s největší chutí, ale takhle...“

Teď už neměl ze svého odmítnutí žádné výčitky. Vražda bude vraž-dou za každého režimu.

„No dobře, já tě přece do ničeho nenutím,“ odpověděl Valtucha, jako by mu to bylo úplně jedno. Arnošt poznal, že ho nenadchl. Objednal proto ještě jeden džbáněk vína a oběma nalil.

„Já jen kdyby sis to rozmyslel, v pondělí jedu na otočku do Krásnic. Mohl bys jet se mnou, promluvit si s ním, podívat se do spisu...“

„Krucí, tobě na tom záleží, Jirko. Vábiš mě jak bájně Sirény ithackého krále Odyssea. Ale máš smůlu. V pondělí jedu na služební cestu do Vrancova.“

„A co tam máš tak veledůležitého?“ zeptal se Valtucha, jako by se jím nabízená kauza nedala ničím trumfnout. Arnošt si dal s odpovědí načas a napil se. Víno bylo dobré a příjemně klouzalo do krku.

„Jedu na pohřeb mladého Čenka Telváka.“

„To ti nezávidím,“ zamračil se Valtucha. Případ mladého Telváka nemohl přebít ani Daneš. „Chudák kluk, takovej mladej.“

Telvákova kauza tou dobou vládla všem médiím. Jednalo se o brutální vraždu sedmnáctiletého romského mladíka s velkýma očima a nevinnou tvář. Baseballovými páčkami ho utloukla skupina vrančovských číšníků. Politici se předháněli v odsudcích, které vyvrcholily prohlášením ministra pro menšiny, že je tak hluboce otřesen, že by sám chtěl mít tmavou pleť. Většinová společnost, soudě dle emotivních prohlášení politiků a mnohých intelektuálů, se měla stydět za svoji barvu pleti i styl života. Ani jejich jalové kecý však nic nezměnily na brutální povaze zločinu, který musel odsoudit snad každý slušný člověk.

„Nějaký Imro Telvák sedí u mě v Krásnicích,“ prohodil Valtucha, jako by se nechumelilo a napil se vína. Tvářil se, jako by jeho největší starostí bylo, zda nebude tento rok příliš velké sucho. Arnošta však nedostal.

„Milý Jiří, jak určitě víš, tak Telvák není mezi cikány tak neobvyklé příjmení,“ uštědřil mu lekci.

„To máš pravdu,“ souhlasil Valtucha, „ale tenhle je z Vrancova. Vážně. Pamatuji si to jenom proto, že se vrátil vlastně okamžitě po svém propuštění. A to seděl za loupežné přepadení. Teď přizabil tři lidi, než vůbec stačil dojít z nádraží domů. Byl ještě v podmínce.“

„Ach jo,“ povzdechl si Arnošt. Valtucha nikdy nevypouštěl *kachny*, a když něco řekl, sedělo to.

„Stále to může být jen pouhá shoda jmen. Nebo to může být nějaký vzdálený příbuzný. A jestli sedí už delší dobu, těžko by se asi našla nějaká souvislost s vraždou toho mladého.“

„Vždyť já nic neříkám,“ zamračil se Valtucha.

Pokud si dá ještě tři čtyři skleničky, hrozí, že s ním bude k nevydržení...

„A co tak podle tebe smrdí na té Dannyho vraždě?“ zeptal se Arnošt, aby uvolnil napětí. *Když se Valtucha vypovídá, nebude mít důvod být dotčený*, myslel si.

„Podle Dannyho to neměla být vražda, ale sebevražda,“ odpověděl Valtucha najednou ochotně a laskavě.

„Sebevražda?“ zopakoval Arnošt, kterému to znělo hodně divně.

„Jo a podle mě taky. Danny měl dostat trest za účast na sebevraždě,“ trval na svém tvrzení Valtucha.

To nebyla vražda, ale sebevražda! Taková blbost. Snad si nemyslí, že ho bazírování na slovíčkách zaujme? Spíš se mu ale vtírala otázka, proč na tom Valtuchovi tak záleželo. Přeci si nemohl myslet, že bude Arnošt psát o každém vězni, na nějž ho upozorní. V žádném případě by ale Valtucha neorodoval za někoho, kdo by si to alespoň trochu nezasloužil. Měl totiž až chorobně přehnaný smysl pro spravedlnost.

„To chceš říct, že pozoroval někoho, kdo v té chvíli páchal sebevraždou?“ ujasňoval si Arnošt štítivě. V tu chvíli mu dokonce přestalo chutnat víno, jen když si to představil. To vypadalo hodně *unapetlich*. Nedokázal se rozhodnout, co bylo krutější a snad i úchylnější. Jestli vražda, nebo nezúčastněné přihlížení sebevraždě. Zároveň si ale dovedl představit, že pro některé psychopaty to mohlo být příjemné zpestření dne.

„Jo, a to je přece velký rozdíl, to snad uznáš,“ přesvědčoval ho nesmyslně Valtucha.

Co je to za člověka, který se klidně (nebo i neklidně) dívá na druhého, jak se právě zabíjí, a nehne ani prstem? To musí vyžadovat hodně tlustou hroší kůži.

„A kolik má už Daneš celkově odsezeno?“

„Něco málo přes dvacet let, nevím to přesně.“

Bagatelizování Dannyho trestu bylo úsměvné. Zvláště důtaz na *něco málo přes dvacet let*. Jako by se jednalo o pár plátků ukrojeného sýra

navíc. Když viděl Dannyho naposledy, mohlo mu být přes čtyřicet let. Takže strávil takřka půlku života za mřížemi. Arnošt se neptal na délku jeho pobytu ve vězení nahodile. Už dávno věděl, že dlouhodobě odsouzení vykazují jisté psychopatické rysy. Výkon trestu snižuje práh jejich sociální citlivosti a nehne s nimi ani utrpení blízkého člověka, natož cizího.

O poměrech v Krásnicích se za socialistického zřízení vykládaly hodně drsné příběhy. Existovaly tu celé zástupy polykačů, kteří byli schopni spolknout i celý příbor. Ten jim pak museli chirurgicky odstranit. U chronických polykačů později vykonávali tento zákrok bez umrtvení. Ale ani to je neodradilo od dalšího polykání a šance dostat se aspoň na pár dnů do normálnější nemocnice, a tím i mimo Krásnice, jim stála za to. Někteří naprosto zoufalí, nebo naopak zcela otrlí vězni dokonce uvazovali na šňůrky čtyři háčky z tvrdého drátu. Ty pak obalili chlebem, spolkli je a provázek si nechali viset z úst. Počkali, až se jim chleba v žaludku stráví. Pak prudce trhli za šňůrky visející jim z úst. Rozervali si tak většinou část žaludku nebo jícen. Ale dostali se do vězeňské nemocnice. Chtělo to hodně silnou národu, vydržet krásnický socialistický režim. A Danny ho vydržel už víc než patnáct let.

„Já netvrdím, že je Danny rubensovský prdelatý andělíček,“ přiznával Valtucha. „Ani že za sebou nemá černou minulost. Jen říkám, že sedí za něco, co nejspíš neudělal.“

Danny byl zkrátka podle něj na první pohled sympaťák. Od takových lidí se však Arnošt od jisté doby hodlal držet co nejdál.

„A to takhle lustruješ všechny své odsouzené?“ rýpl si do něj.

„Vole,“ zhodnotil Valtucha krátce jeho otázku.

„Jestliže je ten tvůj Danny přesvědčený, že existují nové okolnosti týkající se jeho případu, měl by jeho advokát dát podnět na obnovu soudního řízení,“ odmítal Arnošt s odhodláním svoji účast v této kauze.

„Krucí, Arnie, neblbni!“ otočil se na něj Valtucha našťvaně. „Copak si myslíš, že má prachy na advokáty, když sedí tak dlouho a jen s malou přestávkou?“

„A ty si myslíš, že novinář má dělat práci za advokáta? Víš, kolik jsem dostával od podobných *drbanů* dopisů? Říkám vážně, děkuju, ale do toho nejdu.“

UMĚT VORAT S DRUHÝM

Přes víkend Valtuchu i Dannyho naprosto vytěsnil z hlavy. Měl zcela jiné *starosti*. Rozhodl se totiž, že o víkendu přiměje přítelkyni Pavlu, aby s ním zůstala celý den v posteli. Z vázy na stole čněla lata krásných orchidejí, v lednici se chladily dvě lahve bílého vína, v přihrádce pod nimi pak trůnilo naporcované upečené kuře a čerstvé jahody.

Všechno probíhalo podle plánu. Nedalo mu příliš práce přesvědčit Pavlu, aby se k němu vrátila do rozehráté postele. Arnošt byl na sebe hrdý, jak se mu to podařilo bezchybně naplánovat a všechno *měl* ve svých rukou. Jen s jednou maličkostí nepočítal. V nejlepším zazvonil telefon. *Krucinál, prokletý vynález*, vztekal se v duchu a proklínal se, že ho nevypnul. Pavla byla, co se týkalo telefonu, naprosto nekompromisní. I kdyby měla přijít o začínající orgasmus, musela ten zatračený přístroj vždycky vzít. Pakliže se s ní Arnošt nechtěl prát, nezbylo mu nic jiného než ji pustit.

Se zalíbením ji pozoroval, jak nahá telefonovala. Na prsou ještě měla zbytky rozmačkaných jahod, byla neskutečně sexy. Když se mu ale zdálo, že už hovoří moc dlouho, dělal na ni posunky, aby skončila a vrátila se k němu do postele. Místo zamilovaného pohledu či pobaveného úsměšku se ale k němu pohoršeně otočila zády a odpovídala do sluchátka s účastí: „Aha, aha, ano, ano, ano. To je strašné. Aha, aha...“ Nebylo těžké rozklíčovat totožnost toho *kazišuka*, s nímž tak dlouho a o ničem vydržela mluvit. To mohla být pouze její starší sestra Renata. Žádná další gesta či zábavná divadélka nemělo cenu předvádět. Teď se právě řešily neodkladné rodinné události.

Lehl si na záda a podíval se na hodinky, jak dlouho bude tentokrát jejich telefonát trvat. Po deseti minutách se zvedl a šel se ospr-